

Manifesztáció

TÖRTÉNELEM

„Raun Sh’Orta, a kegyelt, Kránban született, a középső tartományok egyikében, az Úr, Ranagol reánk tekintésének évében. Tehetsége és a családi kapcsolatok állítólag hamar a jó nevű Démonfattyak testvériség iskolájába juttatták, ahol kezdetét vette negyvenhat énekben elmesélhető tetteinek hosszú sora...

...Iskolája, hasonlóan holmi boszorkánymesteri rendekhez, szintén a fekete mágiát állította a gyilkolás szolgálatába. Csak kevés ősi, harcművészeti hagyományt őrzött meg neveltjei számára,(...) a hosszú, tanúlással töltött évek alatt (...) inkább a „Sötét Tudomány” szabályai szerint kidolgozott mentális gyakorlatokra alapozott, jelentős sikereket érve el. Pszi diszciplínái (...) rendkívül hatásosan szolgálták a fegyveres harcot, és komoly

védelmet nyújtottak a mágikus befolyásolásokkal szemben is...

...Választott fegyvere, népünk későbbi jelképe, a ramiera egy- és kétkezes forgatásának egészen egyedi technikáit oktatta...

...Az iskolának azonban két problémával is számolnia kellett, és ezek meghaladták az erejét: Először is a különleges, más kráni testvériségektől eltérő harcmodora egyértelműen szembe is állította azokkal, másodsor; ez a fajta képzés sokkal hosszabb időt igényelt, mint a hagyományos, gyorsabb utánpótlást biztosító módszer.

Az Úr, Ranagol ötödik évében az iskola tanítványai, mortelei döntő vereséget szenvedtek néhány ellenük szövetkezett kisebb, rivális klántól. A kevés túlélő; a comtur, a messora, Raun Sh’Orta, a kegyelt, és egy öreg mentor a biztos halál elől inkább az új térkapun keresztül hazánkba menekült, mindazon külső tartományok okáta koszos ork és goblin csürhék után, kik azokat a fejedelmeket követték, melyek Gorvik dicső alapítójának, Szent Amanoviknak a hívására jöttek át...

...A „Szent Földön” totális káosz, és méltánytalanság várt rájuk. Tudásuk, hitük és mágikusan hosszúra nyújtott életük azonban lassanként a tömegek fölé emelték őket, mint ahogy azt a „Hétszázhetvenhét Hosszú Nap Balladája” el is meséli nekünk (...) és egyre több corgát,(...)

magát fejedelmének csúfoló kései leszármazottat vezettek tudásuk mélységeibe...

...Új iskolájuk kettős irányban oktatott: Voltak, akik csak a mágia útját, mások csak a kardét járták be a tanulóévek alatt. Kevesen voltak rá képesek, hogy mindkét tudományt magukba fogadják; ezeknek is gyorsan felőrölte testét a kettős teher – életük rövid szakaszában élvezhették csupán a kezükbe letett hatalmat(...)Ezt meséli el „Fekete Ramut Éneke”...

...Kitanított utódaik vezetésével boszorkánymester és fejedelmék iskolák tucatjai épültek fel, alig pár száz év alatt megalkotván a messze földön hírhedtté vált Vértestvériséget mind az öt tartományban. Összehangolt működtetésük iszonyú feladatot rótt a három veterán kránira, ám kiállták a próbát; Shadon kémei és hajói egyre inkább visszaszorultak Gorvik partjaitól, mint ahogy azt megtudhatjuk „Kalóz Konoth harci dalá”-ból is...

Az Úr, Ranagol 500. esztendeje utáni időkben viszont már létezett hazánkban egy másik jelentős haderő is; a Ranagol lovagoké. Ők nem testvériséget, hanem különálló rendeket alkottak, rendházaikat mindig Urunk valamelyik nagyobb templomának közelébe építették, és hűbéri esküjüket a helyi bíbornok, vagy herceg kezébe tették le. Ez nagyon gyorsan a magánhadseregek kialakulásához, széthúzáshoz, feudális anarchiához vezetett, ami számtalan történelmi balladát ihletett a hosszú évszázadok alatt...

...ezek egyenes következménye volt, hogy a fejedelmek egyre több megbízást kaptak a szomszéd birtokok urainak likvidálására. Ilyenkor szinte mindig saját testvéreikkel kerültek szembe, akiket viszont az áldozat bérelt fel – saját védelmére. Egy ilyen történetet mesél el a „Sosemvolt Harc” is, ahol Senanta con Aruin, a nagyhatalmú sieden...

...A dicső kráni vezetők érdeme, hogy ez mégsem a testvériségen belüli széthúzáshoz, hanem egy olyan földalatti szövetség megalakulásához vezetett, ahol már előre eldőlt, hogy a gyilkos, vagy a testőr lesz-e a sikeres.

Gorvik békétlen urai persze hamar átlátták a helyzetet, és tettek róla, hogy még időben elhítsék köztük a viszály ragacsos magvait, nehogy ez az összetartás egységes fellépésbe csapjon át. Egy éven belül megtért Ranagolhoz a vénséges mentor, rejtélyes kór sorvasztotta reszketeg, szikkadt agyú öregemberré a comturt. Egyedül a vérszomjas

Raun Sh’Ortával nem bírtak, akit ekkor már különös kegyébe fogadhatott a Kosfejes Nagyúr, merthogy a fékezhetetlen harcos sorra lerázta magáról a rászabadított rontásokat, elkerülte a neki szánt sorvasztó mérgeket. Ezeket a történeteket még a híres „Todvar Balladája” is felhasználja, a százharmincyolcadik szakaszban, ahol Remedek, Warvik XVII. arzbisópja...

...Gorvik urai nem mertek kockáztatni egy esetleges khaynesst – egy Kránból érkező bosszúhadjáratra még ők sem voltak elkészülve -, de még csak megrontani sem akarták a viszonyt a Sötét Birodalommal, így nyíltan nem szállhattak szembe Raun Sh’Ortával, a kegyelttel. A birtokaikon lévő, általuk pénzelt kisebb corgákat kezdték inkább magukhoz édesgetni, ahogy tette azt Krán is az őt körülvevő városállamokkal azokban az időkben, melyekről csak a „Sötét Énekek” szólnak...

...Raun Sh’Orta egymaga nem volt képes megbirkózni az intrikával, míg nem volt teljhatalmú pricomturja a Gorviki Vértestvériségnek. Az együgyűvé lett vénséget nem bírta rávenni, hogy adja át neki a címét, az erő útján győzte hát meg.

Ekkor csaptak le rá a lesben álló egyházatyák és varázstudók, s azzal az ürüggyel, hogy az övéi ellen fordult, eltűntették a hatalmi színpadról. Hogy pontosan mi történt, azt azóta is homály fedi...

(Részletek Conal Sanor, a warviki sötét dalnok feljegyzéseiből az Úr, Ranagol 2332. esztendejéből.)

Az idő, mint kiszolgált, öreg cseléd, hangtalan léptekkel poroszkált mellette a végtelennek tűnő úton. Körülöttük kihalt táj; félbemaradt tusrajz, foszlányaival a semmibe kapaszkodó valóságdarab.

Valóságdarab? Ki tudja már... Talán emlékek, talán csak emlékek emléke. Talán képzelet szülte, felejtés szürkítette kődvárás. Túl van rajta.

Semmibe vész lassanként minden, és akkor talán...

De ez se lényeges. Nincs. Nihil. A természetes halálon túli vég. Már csak ez maradt neki. És egy név.

Raun Sh'Orta.

A semmiből koppant tény.

Raun Sh'Orta.

– Raun Sh'Orta! Raun Sh'Orta! – zsolozsmázta fölötté mély férfihangok kórusa.

Időtlen idők óta tartó magányát hirtelen milliónyi érzet és érzés robbantotta szét. Tizenöt, jól elkülöníthető férfihangon túl gyertyák sercegése, víz cseppenése, léghuzat halk suttozása, azon túl madárdal, levelekkel játszó szél neszezése, sáskák monoton cirpelése – az Élet hangjai. Szíve nagyot dobbant. Aztán ismét. És ismét. Hangja minden más zajt elnyomott. Tüdeje felsírt, mint egy világra jött csecsemő, ahogy megtelt a mézsűrű levegővel. Szagorgia bódította el eszmélő agyát.

Az ódon kövek, vér, patinás réz, bronz és ólom jól különváló szagain, a kintről beszökő kósza szellő hozta, szinte felfoghatatlan illatkeveréken túl, karddal vágható töménységgel büzlött a körülötte állók félelmének izzadsága.

Tőle rettegetek, és ez csak egyet jelenthetett.

Bár nem érzékelte az idő múlását, nem késlekedett tovább. Meghozta a döntését, ezért most cselekedni fog.

Felült azon, amin feküdt, és továbbra is lehunytt szemmel körbeintett maga körül. Dobhártyarepesztő, sistergő csattanás rázkódtatta meg az ősi épület falait, magába nyelve a hörgésbe fulladó halálsikolyokat. Égett hús füstös szaga keveredett az ózonnal. Szemhéjain keresztül is elvakította a villanás.

Várt néhány szívdobbanásnyit – a mágiára fogott testben most szaporábban lüktetett az izmos húsdarab. Zavarta. Nem hallotta tőle tisztán, hogy lélegzik-e még valamelyik áldozata. Kénytelen volt világra tárnia tekintetét.

Még a kellemes félhomály is elvakította, a gyertyák fénye pedig tórként

döfött az agyába. Szemét elfutotta a könny, hunyorogva bírt csak körülnézni.

Körülötte, a pernyével hintett kőpadlón, szétégett testű hullák heverték. Már nem füstölt, nem parázslott rajtuk a foszlányokra szakadt ruha. Tökéletes. Ahogy kell.

Valaki azonban még volt itt. A háta mögött.

Követhetetlen gyorsasággal fordult meg ültében, keze önkéntelenül derekához kapott. Nem kardmarkolathoz, saját csupasz bőréhez ért. Mögötte senki se volt, bár tisztán érezte a szagát, hallotta a légvételeit.

Értette. Várnia kell. Megkapta az áldozatot, most más következik.

Az a valaki nem félt. Sejtette, tudta, hogy nem csak a láthatatlanság álcája védi, nem pazarolta hát rá mágikus erejét. Minden figyelmét arra a pontra koncentrált, ahol az idegent érezte, és várt. A tér nélküli időben való véget nem érő rostokolás után mit számít neki még pár perc? Hirtelen bőre is élni, bizseregni kezdett. Érezte, ahogy hűvös lég borzongatja meg testét – fázott. Meglepte a rég nem tapasztalt érzés: Még csak most kezdett tudatosulni benne, hogy teste van. Lopva végignézett magán.

Olajosan csillogó, sötétbarna bőr feszült anyaszült meztelen testén, ruganyosra, acélkeményre kidolgozott izmain. Végigsimította arcát, bőrszíjjal hátrakötözött sűrű, hullámos haját. Meglepte, milyen hosszú, lányosra hagyott, pedig, amint arról már az előbb megbizonyosodott, egy fiatal férfi testében van. Valószínűleg egy gorkikiében – a sors minő fintora -, egy szolgáléban. Nem tetszett neki.

Túl puhány, edzetlen.

Nyakában egy medalion lógott. Elégedetten vette szemügyre a vasba foglalt rubint. Lelke mágikus képmását.

Fra-sadorissal fűzték a nyakába, ami arra vallott, hogy a körülötte fekvő szabadítói szűkében lehetnek az időnek.

Végtelen hiba volt részükről, hogy rajta hagyták a kettős varázstárgyat. A fra-sadoris kilencszínű szálai egyszerű mágiát tartalmaznak ugyan, de hozzáértő, tapasztalt vadász kezében félelmetes dolgokra képes. Fegyvernek is kitűnő, pompásan helyettesíti a garottot – a belé plántált mágia gyakorlatilag szakíthatatlanná teszi. A medalion ezzel szemben egy külön a számára készített hatalmas erejű varázstárgy. Ezeddig a rabja volt, és amíg csak létezik, a legfőbb ellensége lesz.

Ranagol – vér szálljon a szájára – bölcsen rendelkezett, amikor a nyakában hagyta. A legjobb helyre került.

Kíváncsi lett, miért volt ez a procedúra, kinek van rá szüksége ilyen hirtelen, és hol is van most. Újfent szétnézett maga körül.

Hideg kőasztalon ült, egy szellőtől átjárt, magas épületben. A mennyezet helyén betörő fényt szinte elnyelték a sötét falak, a fekete vaskapu és a Kosfejes Nagyúr vasba foglalt szimbólumai. Templomban van, a szolgák egyik imádkozóhelyén. Tehát a „Szent Földön”, Gorvikban.

A szemlélődő kráni érzékeny füle, karvalycsörként hajló, finom orra apró változást érzékelt, amitől egy pillanat alatt prédájára leső vadásszá vedlett vissza.

Finoman csozzanó, halk lépés, néma ajkak formálta suttogás nélküli szavak, az izgalom láthatatlan mozdulatoktól fellibbenő szaga.

A láthatatlanság szertefoszlott, vérral rajzolt védőkörben fekete köpönyeges alak bontakozott ki. Csuklyája vállára vetve pihent. Csinos, átszemlélően sugárzó női arcot látott a rövid, égnek meredő, fekete haj alatt. Homlokán szinte fénylett Ranagol jele.

– Üdvöz légy az Úrban, idegen. Az Ő kegyelméből élsz, halljad hát parancsait. Raun szeme nagyot villant. Még, ha a káosz összes angyala is vigyázza ezt a némbert, akkor is meg kéne adnia a neki kijáró tiszteletet. Ám a nő agyát láthatóan a tudatlanság köde homályosította, mert folytatta:

– Először is engedelmesseget fogadsz nekem az Úr színe előtt, azután teljesíted kívánságaimat. Raun ennyi idő alatt felmérte ellenfele védelmét. Túl erős. Még várnia kell.

– Hajlandó vagy esküt tenni a véredre, velődre, Ranagolra és minden angyalára, hogy hű szolgaként teljesíted parancsaimat, amíg csak fel nem oldozlak az esküd alól, vagy most azonnal küldjelek vissza a pokol mélységes fenekére?

A kráni fejedő nem válaszolt. Kényelmes mozdulattal levette nyakából a fra-sadorist, majd maga mögé dobta a medallionnal együtt. A méltatlan sorsú nyakék súlyos koppanások után nem sokkal a templom bejárata előtt állapotodott meg. A kráni nem pillantott hátra, szeméit le sem vette a másik arcáról. Minden rándulásra, minden apró változásra odafigyelt, hiszen tudta; a legfontosabb

információkat most kapja meg. A hazug szavak másodértékűek.

Ténykedését a nő rezzenetlen pillantása kísérte, de a szaga elárulta: a rémület hideg verítéke ütközött ki kreolszín bőrére. Nem számított rá, hogy a megidézett is tisztában van vele, hogy csak közvetlen kontaktus útján lehet használni a varázstárgyat.

– Tudni akarom – kezdte végül tagolt, mély hangon a fejedő, szokva az idegen torok rezgését -, ki utasította ezeket – intett maga köré hanyag eleganciával -, hogy ebbe a testbe rakjanak. Mint pricomtur, felszólítalak a beszédre, soressa!

Maga sem értette igazán, miért alacsonyodik le idáig. Attól még, hogy a szolga csak addig fog élni, amíg Ranagol méltatlanul rápazarolt hatalma megvédi tőle, még nem kellett volna megtisztelnie a beszédével.

Habár – tette hozzá gondolatban -, ez a szolgatest, amit most visel, talán létesíthet ilyen alacsonyrendű kapcsolatot.

A nőt láthatóan zavarba hozták a kráni kifejezések. Ha jelentésüket értette is, a hozzá fűződő tartalommal egyáltalán nem volt tisztában.

– Hiába sértegetsz, csak a múlt árnyéka vagy, semmi több! Szavaid lefoszlanak rólam, nem hatsz rám letűnt korok emlékénel jobban.

A vadász felvont szemöldökkel várta a választ.

– Tudd meg, te árnyéklény, Henim an Sanuka kegyelmének köszönheted, hogy silány lelked esélyt kapott a visszatérésre a nagy körforgásba. Hidd el, ha nem engedelmeskedsz, rövid úton visszatér oda...

– Neve, címe? Mi ez a henimanszanuka? – a kráninak semmitmondó volt a gorviki név.

– Raquwarra városának, Gorvik tartományának arzbispója, a Sanuka birtok örökös úrnője, Ranagol harcos méltósága, beavatást nyert földi helytartója.

Sh’Orta már rég nem hallott ennyi érdekes sületlenséget Ranagol felől. Hosszú magánya alatt volt épp elég ideje elmélkedni istenéről ahhoz, hogy szilárd képet alkothasson róla magának.

Éltóságos cím? Földi helytartó? Beavatott? Nevetséges.

Bánta már, hogy az előbb címmel tüntette ki ezt a nayant. Arra sem érdemes, hogy egy levegőt szívjon vele az ég alatt...

Észrevette, hogy a szolgál lehuny szemmel koncentrálni egy pillanatig. Körülötte újult erővel támadt fel a védelme.

Tehát még mindig várnia kell.

– Milyen feladatot szándékszik a kezembe adni a te urad? – kérdezte ravaszul. Kíváncsi volt, kit tekint urának a papnő. Ha az előbb említett Anszanukát, tényleg csak egy senki. Ha Ranagolt, akkor talán már úton van a kiemelkedés felé... következő életében biztosan Kránba születik majd.

– Uram irányítja a te sorsodat is, és most új szakaszt indította az életednek. Lehetőséget adott rá, hogy Henim an Sanuka arzobispo kezébe tedd véred és velőd, hogy ő szabhasson új irányt lépteidnek. Tartozol nekem ennyivel mindazon kegyelemért, amivel...

A nő újra lehunyta szemeit és feszülten koncentrálni a homlokába tetovált szimbólumra. A vérkör tovább erősödött.

Raun Sh'Ortában puszkapor lángjaként csapott fel a gyánú.

Mi van, ha a féreg is csak az időt húzza, számít valamire... vagy valakikre? Gyorsan mérlegelt: Nem tudja, meddig kell várnia a védőkör megszűnésére, ám valószínűleg elég ideig kitart még ahhoz, hogy azalatt ideérjenek a társai. A szuka magabiztossága is ezt látszik alátámasztani. Ezzel a silány, póre testtel, fegyver nélkül hamar legyűrhetik. Ha mágiaforgatók jönnek, még a pondrólelkű fenyegetései is valóra válhatnak; lehet, lelke újra a rubin foglya lesz.

A visszavonulás mellett döntött. Erőt gyűjteni, tájékozódni, halált osztani; ez a helyes sorrend. Óvatosan a kijárat felé kezdett hátrálni, miközben le sem vette pillantását a varázslásba merült nőről. Amikor a háta mögé hajított medalionhoz ért, felvette, és a markába zárta. Ekkor pillantott fel a papnő.

– Nem mehetsz el! – kiáltott rá csalódott, felháborodott hangon. – Tartozol a bíbornokodnak... tartozol nekem!

– Nem érdekel – szakította félbe mosolyogva Raun Sh'Orta, aki most már tudta: Az előtte álló nem képes őt visszaküldeni oda, ahonnan társai kiszabadították.

Kilépett a napfényben fürdő kék ég alá.

Egy dombtetőn állt, körben alatta erdő zöldje pompázott, messzebb újabb lombfödte dombhátak emelkedtek a szeme elé, azokon túl talán hegyek sejtelmes kékje derengett...

Körülötte, és az egész templom körül szinte kopár volt a dombtető: Az épület lehelte halált nem bírta virág se bokr. Csak néhány göcsörtösre torzult fa kapaszkodott az ég felé, vádlón meredő ág-ujjaival. Penész tapasztotta, üszkös levélcsozókat lengetett rajtuk a meleg, nyári szél. Ranagol templomai ritkán épültek városok falain belülre; az emberek testével is ezt teszi a maga köré sugárzott hatalmával. Inkább pár mérföldnyire a város szélétől szoktak rá helyet szentelni a hívők, ahol még nincs is túl messze, és ameddig még hosszú évekig nem építik ki a házaikat. A templom kapujából kanyargós, téglával kirakott utacska vezetett le a dombok között futó szekérútig. Mivel a legközelebbi város nem lehetett túl messze, ám Raun nem látott házakat az út szemmel követhető szakasza mentén, sejtette, hogy a másik, lába alatt a domb mögé futó irányban kell elindulnia, ha még sötétedés előtt szeretné méltóbb helyzetbe hozni hiányosan öltöztetett testét. Nem késlekedett tovább. Fürgén leszaladt az útig, majd futva indult tovább, de pár méter után hirtelen megtorpant. Talpa alatt alig érezhetően remegett a föld, háta mögül, az erdő neszein túl, távoli dübörgést hallott.

Lovasok. Érte jönnek. Gyorsan el kell tűnnie.

Biztosra vette, hogy üldözői már tudnak a távozásáról; nem fognak felcaplatni a templomhoz.

Készült volna, hogy a fák közé vesse magát, ám ekkor észrevette, hogy egy kíváncsi szempár fürkészi őt:

Az út egy rövid, egyenes szakasz után élesen kanyarodott a domb mögé. A kanyarban, az erdő árnyékában rongyos gúnyájú paraszt üldögélt, láthatóan épp a magával hozott elemózsiát készült elmajszolni. Térdére fektetve cipódarab, és egy kevéske szalonna; bicskával a kezében, félig rágott falattal szájában dermedten bámulta a jövevényt. Lassú agya még nem ért a menekülés gondolatáig. A kráni nem hagyhatott nyomára vezető nyelvet. Túl messze volt ahhoz, hogy ki tudja használni a paraszt

döbbenetét, üldözni, levadászni pedig nem volt se kedve, se ideje. Rövid, szót böffentett hát fel gyomrából, ami fájdalmasan szakadt ki belőle, és azonnal hullámot vetett a kettejük közt feszülő mágikus térben. Maga is a hullám nyomába lódult.

Amikor a paraszthoz ért, az még mindig ugyanabba a félbehagyott mozdulatába meredt, mint amikor meglátta őt alig egy perccel, és kétszáz méternivel előbb. Lendületes csavarás a fejen, száraz roppanás a nyakon.

– Lelked szenvedjen az enyém helyett is! – fogta rövidre a halottbúcsúztató imát, majd, mint valami prédát ejtett vadállat, a még rugdalódzó hullát magával húzta a sűrűbe. Villámsebes mozdulatokkal öltötte magára a koszos rongyokat, miközben már jól hallhatóan erősödött háta mögött a tucatnyi lovas dübörgése. Nyakába kanyarintotta a tarisznyát, beleszórta a bicskát, kenyeret, szalonnát, és sietve a legsűrűbb aljnövényzetbe húzódott vissza. Nem is próbált parasztnak álcázva tovább jutni az úton; még a szavainál is hamarabb elárulná gondozott képe, ápolt, hosszú haja, amit csak hosszú órák alatt lenne képes olyan zsirossá, töredezetté és бүdössé tenni, mint amilyen egy jobbágé.

A lovasok vágatva érkeztek, ám nem haladtak tova, mint ahogyan azt várta. Visszafogták lovaikat, és halk pusmogásba kezdtek. Raun hiába fülelt, a sűrű nem csak a szemének volt hátrányára.

Ismét elfogta a gyanakvás. Végigtapogatta a tarisznyát, de nem talált semmi különösét. A csizma! Áldozata koszos, öreg lábbelije csak számára nem volt gyanús, pedig egy közönséges paraszt nyáron inkább járna mezítláb, semmint, hogy koptassa a drága kincset, amit még hosszú nemzedékeken át használhatna fia, unokája.

Mivel még nem volt ideje felhúzni, hanem csak sebtében a hóna alá kapva ugrott ide vele, most nézte meg alaposabban. A csizmaszárakban, ügyesen kialakított tokokban, egy-egy dobótört lelt. Tehát az előbb egy kémet, egy nyavalyás oculist fogott, aminek az eltüntetésével szintén kiáltó nyomot hagyott maga után.

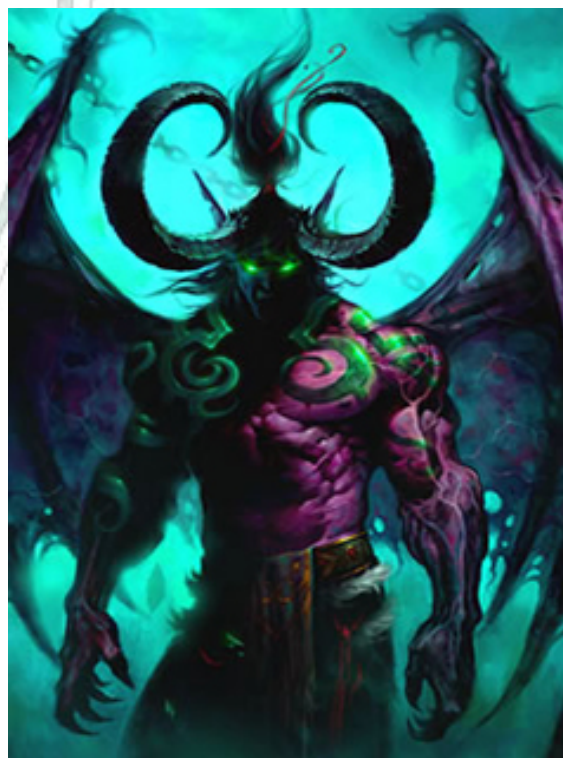
Viszont eggyel kevesebb üldöző! – gondolta kárörvendőn, miközben fektében próbálta magára rángatni a lábbelit. Szorította ugyan, de legalább nem kell csupasz talppal futnia az erdő alján, kövek, tövisek és száraz ágak között. Bosszantotta kapott testének edzetlensége.

– Itt van, megtaláltam! – kiáltotta valaki gorviki nyelven, szinte rögtön az aljnövényzet túloldalán, mire az út felől avaron zörgő léptek indultak a búvóhelye irányába. – Már halott! Raun éles rikkantással ugrott fel, hogy aztán az erdő fái közt cikázva minél hamarabb eltűnjön összezavarodott üldözői szeme elől. A hangjába foglalt mágia feltépte ugyan a torkát, meleg vérrel elárasztva a száját, mégis hosszú másodperceket biztosított számára a meneküléshez.

Rohant, pedig mintha minden légvételével lángnyelveket kellett volna leszippantania. Hatalmasakat ugrott, bár ina, bokája majd' kiszakadt a megerőltetéstől. Utálta ezt a testet.

Meredek domboldalakon fel, és le, völgyekben csobogó patakokon át, kidőlt fatörzsek felett, kefesűrű aljnövényzeten keresztül tépte magát előre, hiszen jól tudta, csak addig növelheti az előnyét, amíg a mögötte maradtak össze nem szervezik az üldözését. Bizonyára ismerik a terepet, a lóval járható ösvényeket, azt pedig látták, hogy merre indult el. Hamar utolérhetik.

Pontosan akkor állt meg, amikor teste elérte kihasználhatósága végső pillanatát. Ájulással küzdve dőlt az egyik mohos törzsű fa derekának. Nem bírt talpon maradni; remegő zsigerei, elerőtlenedett lábai az avarra

kényszerítették. Üvölni lett volna kedve a silány test okozta megaláztatástól, de csak gyöngye nyöszörögésre volt képes.

Régen egész napokat futott, ha kellett, fájdalmat csak akkor érzett, ha akart, teste vasalt szíjácsként védte, szolgálta, nem pedig fordítva, mint most: Jelenlegi porhüvelye két parancs kimondásától és egy pár mérföldes futástól kis híján teljesen tönkrement. Hónapok, évek kellhetnek hozzá, hogy olyanra eddze, amilyenre kell.

Akkor itt az idő, hogy nekilássunk – gondolta, és már talpon is volt. Még nem szűnt meg a belső remegés, de már tudott uralkodni a légvételein. Szétnézett, magasra tartott orral mintát vett a levegőből, majd újra futásnak eredt – most már jóval kényelmesebb tempóban.

Henim legszívesebben toporzékolt volna. Fejvadászainak késlekedése romba döntötte pompásan felépített tervét. Hogy mégsem tette, azért volt, mert még nem látta teljesen elveszettnek az ügyet. Igaz, Soumar Buthell maga helyett csak két fiát küldte a gon-corgák vezetésére, de remélte, hogy ők is képesek lesznek elkapni a szökevényt.

Mire sietős léptei a templomból a domb aljába vitték, már látta is őket visszafelé lovagolni. Az idősebbik fiú amint észrevette, máris leugrott a nyeregből, s térdet, fejet hajtva jelentette:

– A férfi bevette magát a sűrűbe. Egy embert a nyomába küldtem, s az ő jelentése szerint homlokegyenest nyugat felé menekül.

– S miért nem nyargaltatok utána máris?! – kapkodta a levegőt Henim felháborodva.

– Szükségünk lenne a cannelmiaestro falkájára és néhány emberére hozzá. Kevés ösvény vezet arrafelé az erdőségek belsejébe, és azok közül se mind járható lóval. Ha szeretnéd, uonoverole signissa Henim, hogy gyors sikerrel járjunk, kérlek, add mellénk az egyik kopófalkát. Az előre küldött őrszemünk ruháiban menekül, nem lesz nehéz szagmintát adnunk nekik!

Henim homlokát ráncolta egy pillanatig, aztán intett az időközben már

szintén térdre ereszkedett másik Buthell fiúnak:

– Te menj vissza Metrába, ott már várni fog az emberetek. Te pedig – fordult vissza az előtte térdepelőhöz – kövess a templomba!

Nem várt választ, hanem nyomban elindult, vissza a téglákkal kirakott lépcsőkön a dombra. Hallotta, ahogy az öcs elvágta, majd a bizonytalanul meginduló pusmogást a hátrahagyott gon-corgák között.

Visszalépve a templomba egyenesen ahhoz az melvényhez sietett, ahol még azóta is száradt vérrel felrajzolt védőköre. A rajzolon belül kis szelence pihent a földön. Ezt vette fel, és kámzsája alól előkotort kis kulcsoskával ki is nyitotta. Apró fémlapot vett ki belőle, majd ezzel lépett vissza a bejáratban ledermedt gon-corgához – láthatóan az nehezen tette túl magát az oltár körül heverő, szanaszét égett hullák látványán.

Henim fejében meg sem fordult, hogy esetleg magyarázattal szolgáljon a halálesetek felől. Felszegett állal, úrnői mozdulattal nyújtotta át megkésve térdre hulló emberének a fémlapot.

– Tudod használni?

– Igen, signissa Henim!

– Úgy láttam, van nyergelt lovak, aminek már nincs gazdája. Észak felé, a csempészutak valamelyikén próbálunk a szökevény elé vágni. Az első faluig veletek tartok, adok mellétek egy hegyi vezetőt, mert lehet, hogy még az Erendek bérceit is be kell járnotok utána.

– Kizárt dolognak tartom, uonoverole...

– Egyszer már meglépett előletek! – vágta el Henim a további fölös fecsegést. – Ha nincs veletek valaki, aki úgy ismeri a vadont, mint a tenyerét, megteszi legközelebb is, talán még több áldozatot szedve közületek.

A gon-corga lesütötte a szemét.

– So daco, uonoverole signissa Henim!

Az úrnő csak egy bölintással hagyta helyben a választ, majd ellépve a térdeplő mellett, sietve indult meg lefelé.

Igaz, semmi kedve sem volt ehhez a kitérőhöz, de tudta; most mindennél fontosabb elkapni Raun Sh'Ortát. Ezért akár még a koszos fejvadászok társaságát is hajlandó elviselni. Bele sem mert gondolni, mivel járna, ha a kráni meglépne előle, vagy ami még rosszabb; ha mindez a ranashavik tudomására jutna! Neki biztos meglennének a módszerei, hogy hamarabb akadjon rá, s bizonyára nem azért, hogy szalaggal átkötve szolgálta

vissza neki... kérdő tekintetekről tudomást sem véve lendült a gazdátlan szürke nyergébe, majd amint utána igazított a kengyelszíjnak, a csapat élére rúgott. Amint az idősebb Buthell fivér is lóháton termett, vágta ugratta hátságát, s a fejedőszkülönítménnyel a nyomában elporzott az úton, észak felé.

2010.10.10.

Szerző: Krystohans

Forrás: Krystohans honlapja

Szerkesztette: Magyar Gergely

A cikk képei a forrás honlapról származnak, ott képezték a cikk illusztrációit. Eredeti forrásuk nem került feltüntetésre és nem ismert.